

VIATGE D'ANADA

-Porti'm a un lloc de pau.

El taxista se la mira des del retrovisor intern. És una dona d'uns 70 anys, totalment abillada de negre, i carrega una mena de capseta de fusta sense forma concreta i amb els marges recoberts de material brillant. Podria ser plata però a través d'aquell mirall tan petit i sempre brut és incapaç de fer un judici fidedigne. El taxista queda eclipsat per l'escena i per la seguretat d'aquella veu profunda que l'exhorta a engegar el motor sense temps pel pensament. L'home li clava els ulls però ella no els busca perquè té el rostre enganxat a la capsa. Abans que la paraula torni, la dona s'aferra a l'objecte i l'abraça amb totes les seves forces. Una llàgrima tímida li regalima per la galta i se l'eixuga amb un cop sec amb la mà dreta. La capseta tremola durant unes mil·lèsimes de segon però l'estabilitza de seguida. Ara la subjecta amb les dues mans, amb una força que creia no tenir.

-L'únic lloc de pau que conec està una mica lluny.

-M'hi ha de dur.

-Pels diners no es preocupi. Ja ho trobarem.

-Vostè condueixi. Confio en el seu criteri. No em falli.

El taxista engega el GPS per fer veure a la clienta que escollirà la ruta més ràpida per arribar al lloc, però en realitat no recorda ben bé per on ha de passar per esquivar les vies més concorregudes, que és hora punta i tothom té peu i mig a la carretera. Pensa que aquests aparells encara tenen molt marge de millora i que seria ideal escriure *lloc de pau* i que immediatament el trobés i t'indiqués el recorregut més senzill. Ja seria el súmmum si, a més, esquivés peatges i el trànsit lent, per arribar al lloc de pau. O si t'oferís diverses alternatives, per si la primera no t'acaba de fer el pes. O que hi hagués una llista dels millors llocs de pau de Tarragona i voltants i que es poguessin puntuar després de la visita. Pensa en tot això mentre manipula el dispositiu electrònic i engega tots els conductors que poblen el carril del mig de

l'autopista. Finalment, el Google Maps s'aclareix i li dibuixa el trajecte. Han passat molts anys des que el va fer per darrer cop. Hi va anar en un embat d'amor.

-Espero que pugui tenir uns moments d'intimitat, allà. Confio en vostè.

-Sí, no es preocupi. És bonic. Crec que l'aprovarà.

-M'interessa el silenci.

La dona reparteix la mirada entre la capsa i el paisatge que queda més enllà de la finestreta. L'entorn industrial no l'ajuda a imaginar-se com serà el punt final del recorregut, però al fons s'intueix el mar. El mar sempre tranquil·litza els pensaments. De cop i volta, la clienta s'aboca cap al seient del copilot i prem el comandament rudimentari de la finestra, que queda tancada del tot. Abans de cada viatge el taxista sempre l'abaixa un parell de dits perquè les olors circulin, i perquè és agost i fa calor. Aprofitant la inèrcia del cos, la dona allarga el braç esquerre i llisca els dits pel radiocasset, tan atrotinat com la carrosseria del Renault Citius del 2008 que l'ha recollit puntualment a les sis a la porta de casa. Canvia el dial, popular entre els amants de la música comercial, i deixa la primera emissora que troba. Diversos tertulians diuen la seva sobre les retallades a la sanitat i com s'estan notant ara que la grip s'imposa. El taxista calla.

-No podem escoltar aquesta música. És un moment de recolliment.

-Disculpi'm. ¿Això ja li va bé? Podem apagar la ràdio, total, tot el sant dia parlen del mateix.

-Carrego la mort en aquesta capseta. És molt dur acomiadar-se d'algú quan encara no toca.

-Ho sento molt –i el conductor esclafa l'esquena contra el seient, que s'estremeix tot sencer.

El taxista pensa que l'objecte de marges lluent deu ser una urna, i que la modernitat s'ha instal·lat en tots els nínxols de la vida, també en el capítol final. Mai abans havia fet un viatge tan estrany, amb aquest passatge tan singular:

un viu i un mort compartint el seient del darrere del seu estimat Renault. Un cop va transportar un cadàver, però va ser quan treballava d'administratiu a la funerària. La Última Esperanza, es deia. Els noms d'aquestes empreses sempre li han semblat curiosos, amb aquell punt d'humor negre poc treballat. Va portar el difunt del tanatori a l'església perquè era 25 de desembre i era l'únic que havia decidit treballar el dia de Nadal, que no hi ha serveis mínims quan els serveis s'externalitzen i perden el caràcter públic. Cap ment brillant de la direcció va pensar que la mort ja té aquestes coses, que no té el costum d'avisar o de saltar-se la data prevista, sigui Nadal, Sant Joan o el dia del teu casament.

-Ja hem arribat. ¿Li fa el pes?

I la dona surt del cotxe, camina uns quants metres fins que es confon amb l'horitzó, obre la capseta amb molta cura i, entre llàgrimes, escampa un núvol gris que pràcticament li cau al damunt. L'escampall de cendres té regust a mar.

-Gràcies, ha estat el comiat ideal. ¿Sap? He decidit que a la meva edat ja no tindrè més gossos, que de seguida es fan estimar i després ho passes fatal.